

Орѣшко не бѣше виждалъ такъвъ голѣмъ градъ. Не бѣше като тѣхния. Кжщитѣ бѣха високи, улицитѣ широки и постлани и по тѣхъ вървѣха много автомобили и файтони.

Орѣшка се радваше и се озѣрташе на всички страни. Тя изглеждаше внимателно всѣки минувачъ и пошепна на чичо Чочо:

— Ако позная мама и татко, веднага ще скоча отъ колата.

— Ш.. ш. шт... Мълчи! — смѣра я стариятъ палячо.

Колата обиколи цѣлия градъ и привечеръ се прибра. Започнаха се приготовленията за вечерното представление. Директорътъ обиколи навсѣкжде, опита вжжетата, паралелкитѣ и заповѣда музиката да свири. Гръмна музиката. Въ мигъ около палатката се събра цѣла тълпа деца, които стискаха въ ржцетѣ си по нѣколко левчета и нетърпеливо чакаха да се втурнатъ въ цирка.

Стъмни се. Точно въ 9 часа звънецътъ издрѣнка. Единъ подиръ другъ излизаха акробатитѣ, ездачитѣ и борцитѣ. Орѣшко и Орѣшка седѣха съ чичо Чочо при входа на арената и гледаха какъ публиката се радва на изкуснитѣ номера. Дойде редъ и на чичо Чочо. Той трѣбваше да се възкачва по вжжената стълба и да имитира единъ акробатъ. Но щомъ се покачи на върха на стълбата, едната му ржка се изплѣзна, той увисна въ въздуха и следъ нѣколко безпомощни сгърчвания горе полетѣ къмъ земята. Всички се развикаха. Настана блѣсканица. Всѣки искаше да види какво е станало.

— Нищо, нищо нѣма, — казваше чичо Чочо, но лицето му се кривѣше отъ болки, а отъ единия му кракъ течеше кръвъ.

— Изнесете го по-скоро! — заповѣда директорътъ.

Разтичаха се слугитѣ, изнесоха ранения палячо, разчистиха пѣсъка отъ кръвта и представленията отново започнаха. Публиката се успокои скоро и започна дори да се забавлява съ новитѣ палячовци. А въ колата на чичо Чочо злиятъ директоръ крещѣше:

— Ти си старъ! Не можешъ вече да работишъ! Нѣма да те храня, щомъ не можешъ да играешъ. Да си търсишъ другаде работа!

Орѣшко извика:

— Ако не го оставишъ въ цирка, и ние съ Орѣшка